

Verfijnde klankschoonheid bij Het Gelders Orkest

door MAARTEN MESTROM

APELDOORN - Kerstconcert Het Gelders Orkest o.l.v. Martin Sieghart m.m.v. Christianne Stotijn (alt) en Donald Litaker (tenor). Wagner, Schönberg, Mahler. 15/12

Toen ze achttien jaar oud was en viool studeerde op het conservatorium besloot Christianne Stotijn te gaan zingen. Tien jaar later stond ze op het podium van Carnegie Hall in New York en werd ze door Haitink gevraagd om onder zijn leiding Mahler te zingen in Amsterdam. Een bliksemcarrière voor deze Nederlandse zangeres die voor de tweede keer binnen een maand in Apeldoorn te horen was in misschien wel het mooiste werk van Gustav Mahler: Das Lied von der Erde.

Zes weemoedige zangen - vijf korte en een lange - op Chinese gedichten tonen de essentie van Mahler. Associatieve melodien. Zoeken naar verlossing

maar zonder de natuurlijke heelijkheid van Bach of Mozart. Het karakteristieke spel met sfeer en kleur maar nu in een kale, kamermuziekachtige instrumentatie. Het stuk vraagt om twee zangers. Naast alt Christianne Stotijn stond de Amerikaanse tenor Donald Litaker op het podium van Orpheus. Zijn bijdrage was overdonderend. Met enorme directheid en overtuigingskracht bracht hij de teksten tot leven. Expressief, vanaf het uitbundige drinklied waarmee de cyclus begint, tot aan 'de kater' in 'wenn ich nicht mehr singen kann'. Het leek alsof de dichter Li-Tai-Po zelf op het podium stond.

Maar de hoofdrol was voor Christianne Stotijn. Want het afsluitende lied 'Der Abschied' voor alt is vrijwel even lang als de vijf andere tezamen en vormt het zwaartepunt. Het bezingt het wachten op een stille avond op de dood en de weder-

geboorte van de lente, in deze wereld of een volgende. Christianne Stotijn is een zangeres die wars is van pathos. Tegen de tijdgeest in heeft ze een stem waar je als luisteraar je best voor moet doen; naar toe moet gaan, om dan te ontdekken hoe gaaf, rijp, klassiek en zoetgevooid haar stijl is.

Dirigent Martin Sieghart maakte een fantastische indruk in dit laatromantische repertoire. Het pulseren van het orkest, het denken in lange 'unendliche' lijnen - het is hem op het lijf geschreven. Dat was al duidelijk voor de pauze in het prachtig gespeelde voorspel en liefdesdood uit Tristan en Isolde, waarin Wagner zijn meest pre-impresionistische kant toont. Programmatie combinatie in dit kerstconcert met Debussy was daarom uitdagender geweest dan de nu uitgevoerde Fünf Orchesterstücke van Schönberg.

